

Lovforslaget gav ikke anledning til særlige bemærkninger i folketinget.

Det vedtoges uden udvalgsbehandling enstemmigt ved tredje behandling med 95 stemmer; 8 medlemmer (SF) tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

82. Lov om ændringer i lov om retsforholdet mellem arbejdsgivere og funktionærer. (Arbejdsminister *Erling Dinesen*). [A. sp. 209. C. sp. 217].

Skriftlig fremsættelse ¹⁸/₁₀ (F. sp. 423). 1. beh. ⁷/₁₁ (F. sp. 838). Partiernes ordførere: Egon Jensen, Henry Christensen, Ninn-Hansen, Helge Larsen, Erik A. Jensen og Iver Poulsen. Henvist til udvalg på 17 medlemmer (Egon Jensen, Lis Groes, Boye Hansen, Jørgen Peder Hansen [formand], Helge Nielsen, Axel Ivan Pedersen, Hans Rasmussen, Rudy Schrøder, Helge Larsen [næstformand], Henry Christensen, P. E. Eriksen, Viggo Hauch, Axel Kristensen, Ninn-Hansen, Haunstrup Clemmensen, Asger Jensen og Erik A. Jensen). Betænkning (B. sp. 261) afgivet ²⁶/₂. 2. beh. ³/₃ (F. sp. 3432). Henvist til fornyet udvalgsbehandling. Tillægsbetænkning (B. sp. 523) afgivet ⁶/₃. 3. beh. ¹¹/₃ (F. sp. 3680). *Loven stadfæstet 20. marts 1964.* (Lovt. nr. 77).

Om baggrunden for loven anføres:

I den tid, der er forløbet siden funktionærlovens revision i 1948, har der fundet en betydelig udvikling sted inden for arbejdsmarkedet. Der er også på en del punkter sket ændringer i funktionærernes arbejdsopgaver og arbejdsvilkår, og der er nu tale om en samfundsgruppe, der omfatter op imod 400.000 kvinder og mænd, og som må forventes også i fremtiden at ville vokse i omfang og betydning.

På denne baggrund optog regeringen i 1962 til overvejelse og forhandling en række forslag og ønsker fra forskellig side om en ajourføring af funktionærlovens bestemmelser. Forhandlingerne med de på dette område interesserede organisationer danner grundlaget for loven.

Arbejdsministeren oplyste i sin fremsættelsestale bl. a., at regeringen ikke havde fundet anledning til at imødekomme ønsker, som fra forskellig side var fremkommet om en ændring i selve funktionærbegrebet, idet den gældende affattelse af lovens § 1 stort set var tilstrækkelig smidig til at muliggøre inddragelse af nye grupper under loven.